

черковни куполи. Прострѣхме шепи надъ очитѣ си, взрѣхме се: — да, градъ — градъ въ море!

— Месемврия! — извикахъ азъ.

Моятъ другаръ Стоянъ, малко по-високъ отъ менъ, изсумтѣ нѣщо и ме погледна насмѣшливо:

— Месемврия въ морето ли е? — попита.

Ние имахме добъръ учителъ по география, казваше се Радомировъ, обичаше България и ни бѣше научилъ да рисуваме наизустъ картата на Черно-морския брѣгъ, на Стара-планина и на Сръдна-гора. Пъкъ азъ и безъ това обичахъ география, та наистина можахъ да рисувамъ наизустъ картата на цѣла България. Така — азъ знаяхъ, че Месемврия е върху полуостровъ до самия брѣгъ. А това, което ние сега гледахме, не бѣше градъ върху полуостровъ, — не! Той бѣше съвсемъ така въ морето... или бѣше градъ, който е попадналъ срѣдъ голѣмо наводнение, та ето вече потъва...

А докато азъ се взирахъ въ потъващия току подъ насъ градъ, Стоянъ се провикна:

— Хайде-ей, още единъ градъ въ море! и прострѣ ржката си на югъ.

Истина! Блещѣха и тамъ черковни куполи срѣдъ градъ, който бѣше цѣлъ въ морето... Анхиало е, Анхиало ще е... Но защо е потъналъ и той?

Взирахъ се и се разсмѣхъ съ гласъ: това е така отъ утринната мъгла, ха-ха-ха! Тя е припаднала задъ тия градове по морския брѣгъ, слѣла се е съ морето и ето затова тѣ сега изглеждатъ, като потъващи.

Разсмѣ се и Стоянъ. И се смѣхме повече, отколкото бѣше смѣшно, защото бѣхме много ра-